

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1080/2025
09.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Слободана Велисављевића, Милене Рашић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Жељка Гвојића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору II К – 357/24 од 24.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 34/25 од 06.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Жељка Гвојића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору II К – 357/24 од 24.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 34/25 од 06.05.2025. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору II К – 357/24 од 24.10.2024. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног закона за које је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца коју казну ће издржавати у просторијама у којима живи без примене електронског надзора, а које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању до шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за издржавање казне затвора. Истом пресудом одлучено је о трошковима

кривичног поступка и имовинскоправном захтеву на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 34/25 од 06.05.2025. године, делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Сомбору и пресуда Основног суда у Сомбору II К – 357/24 од 24.10.2024. године је преиначена у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног АА, за кривично дело тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. Кривичног законика у вези кривичног дела изазивање опште опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за које је окривљени првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од једне године, коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора, с тим да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док су жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Сомбору у преосталом делу као и жалба браниоца окривљеног АА одбијене као неосноване и пресуда Основног суда у Сомбору II К – 357/24 од 24.10.2024. године у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Жељко Гвојић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или га врати другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби одбране.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), те након разматрања списка предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која повреда се по наводима браниоца огледа у чињеници да је окривљени оглашен кривим за кривично дело „тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. у вези

кривичног дела изазивање опште опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. Кривичног законика“, која правна квалификација је потврђена и другостепеном пресудом, а које дело Кривичним закоником није прописано као кривично дело. Наиме, одредбом члана 280. Кривичног законика нормирано је кривично дело изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду, па осуђивањем окривљеног за дело „изазивање опште опасности необезбеђењем мера за заштиту на раду“ учињена је повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Овакве наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване.

Одредбом члана 288. Кривичног законика(КЗ), у ставу 4. прописано је да кривично дело тешко дело против опште сигурности, чини лице ако је услед дела из члана 278. став 5. 280. став 3. и 281. став 2. овог законика, наступила смрт једног или више лица, док је чланом 280. КЗ прописано да кривично дело изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду, чини онај ко у рудницима, фабрикама, радионицама, на градилиштима или на другом месту рада оштети или уклони заштитне уређаје и тиме изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима, и да ће се казнити затвором од шест месеци до пет година. Ставом другим истог члана, прописано је да ће се казном из става 1. овог члана казнити и одговорно лице у руднику, фабрици, радионици, на градилишту или на другом месту рада које не постави заштитне уређаје или их не одржава у исправном стању или их у случају потребе не стави у дејство или уопште не поступа по прописима или техничким правилима о мерама заштите на раду и тиме изазове опасност за живот или тело људи или за имовину већег обима, док је ставом 3. прописано да ако је дело из става 1. и 2. овог члана учињено из нехата, учинилац ће се казнити затвором до три године.

Из списка предмета произлази да је окривљени АА, оглашен кривим да је у време и на месту наведеном у изреци пресуде „способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан да својом радњом може учинити дело, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити, поступајући као одговорно лице ... није поступао по прописима о мерама заштите на раду, чиме је изазвао опасност за живот људи, тако што је .... иако претходно није обавестио референта за безбедност и здравље на раду ББ о потреби предузимања радње поправке крова и намештања салонит плоча у згради мешаоне сточне хране, што подразумева рад на висини... договорио са пок. оштећеним да се на крову зграде мешаоне сточне хране требају наместити салонит плоче како кров не би прокишњавао и попунити рупе, иако је био свестан да пок. оштећеном није смео дозволити рад на кровном покривачу објекта...и био свестан да претходно није извршио контролу припремљености за рад у смислу спровођења мера безбедности на раду, да обезбеди место рада стварањем услова за безбедан рад запослених на висини, чиме није предузео све прописане мере у складу са чланом 9. Закона о безбедности здравља на раду у вези члана 90, 91. и 92. Правилника о заштити на раду, при извођењу грађевинских радова, а што подразумева да није био претходно обављен детаљан преглед кровног покривача, није на кровном покривачу био постављен патос од дасака, није била обезбеђена контрола употребе личних заштитних средстава нити је био обезбеђен непосредан и сталан надзор стручног лица приликом обављања послова, те је пок.

оштећени...пропао кроз настали отвор на бетон складишта мешаоне сточне хране и при томе задобио повреде у пределу главе опасне по живот...од којих повреда је код оштећеног наступила смрт истог тренутка, док је окривљени био свестан наступања смрти код другог лица, али је олако држао да до тога неће доћи или да ће то моћи спречити и био је свестан да је његово дело забрањено“.

Дакле, из чињеничног описа кривичног дела описаног у изреци првостепене пресуде, за које је окривљени оглашен кривим, произлазе сва законска обележја кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 4. КЗ у вези кривичног дела изазивање опасности необезбеђењем мера заштите на раду из члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ, а чињеница да је очигледном омашком код кривичног дела из члана 280. став 3. у вези става 2. КЗ наведено да је реч о кривичном делу изазивање „опште“ опасности необезбеђењем мера заштите на раду, није од значаја за постојање овог кривичног дела, посебно што је кривично дело правилно нумерисано приликом састављања оптужног акта и што из чињеничног описа кривичног дела које је окривљеном стављено на терет произлази да је очигледно реч о кривичном делу које је правилно нумерисано у изреци првостепене и другостепене пресуде, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер су неразумљиви изрека првостепене пресуде и чињенично стање с обзиром да су чињеничне тврдње утврђеног чињеничног стања и изреке, у несагласности са правном квалификацијом кривичног дела.

Бранилац даље у образложењу захтева нумерише и образлаже и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, у поднетом захтеву бранилац оспорава чињеницу да је окривљени био одговорно лице и томе у прилог наводи да су одговорна лица за примену мера заштите на раду у АД „Алекса Шантић“ у време критичног догађаја били, у складу са интерним актима овог акционарског друштва, директор ВВ, технички директор или референт за безбедност и здравље на раду ББ, да окривљени није имао сазнања да ће се пок. оштећени попети на кров, да се оштећени попео на кров самоиницијативно на основу своје одлуке, да му он то није наложио, да се са њим није договорио, а којим наводима оспорава чињенични закључак нижестепених судова да је одговоран за ово кривично дело и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП којима су прописани разлози због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3)

- 5 -

ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овим деловима оценио као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић